

РЕШЕНИЕ

№ 4692

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4650** по описа за **2023** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. Б. Х. срещу решение № 1047 от 02.03.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 15199/2022 г. на СРС, 109 състав, с което е изменено НП № 7924/02.11.2022 г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) – [населено място], с което на касатора, на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лева за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП във вр. с чл. 8, ал. 5, предл. 1, чл. 14, ал. 3, предл. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 2 от Наредба

№ 11 от 03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройство (Наредба № 11/2001 г.), като е намален размерът на наложеното наказание от 600 лева на 500 лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон. Конкретно сочи разминаване в описанието на нарушението в обстоятелствената част на АУАН и НП, пораждащо неяснота дали е санкциониран за това, че е управлявал ППС с размери, маса или натоварване на ос,

които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, или за това, че е извършвал превоз на маниту, като е управлявал ППС с над максимално допустимата дължина без разрешение от АПИ. Навежда доводи за неправилна правна квалификация на нарушението, доколкото същото е такова по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за пътищата (ЗП) във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001 г., а не такова по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 във връзка с чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Оспорва компетентността на административнонаказващия орган да налага наказания по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 във връзка с чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП, като твърди, че по арг. от чл. 189, ал. 1 и чл. 166, ал. 2, т. 8 ЗДвП, компетентни да установяват и санкционират нарушения по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП са длъжностните лица при ИА „Автомобилна администрация“. В тази връзка се позовава на съдебна практика, която прилага към касационната жалба. Изразява искане за отмяна на решението на районния съд, като вместо него съдът постанови друго решение, с което да отмени НП.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ при АПИ, чрез процесуалния си представител юрк. Н., е депозирал писмено становище по касационната жалба, с което я оспорва като неоснователна, като излага подробни съображения за това. В становището и в съдебно заседание изразява искане решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София – град, I касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 04.10.2022 г., в 10:20 часа, касаторът управлявал и извършвал превоз на товари със съчленено пътно превозно средство с общо осем оси, марка „МАН“, модел „ТГХ“, с рег. № Е3521 (три оси), и полуремарке с пет оси, с рег. [рег.номер на МПС], движейки се по път А2, км 20+600 с посока на движение от [населено място] към [населено място]. На посоченото място и в посоченото време, жалбоподателят бил спрял за проверка от служители на АПИ, които следели за преминаване на превозни средства.

При осъществяването на проверка на водача било установено, че товарният автомобил е с превишени максимално допустими норми по раздел II от Наредба № 11/2001 г., както следва: измерената дължина на ППС била 17.00 м при допустима максимална дължина на ППС 16.50 м, съгласно чл. 5, ал. 1, т. 3, б. „в“ от Наредба № 11/2001 г., като констатираното превишение било 0.50 м и за което превишение

водачът не представил документ за заплатена такса.

За констатираното нарушение, Н. А. – инспектор в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ, съставил АУАН № 0009335/04.10.2022 г., в който нарушението е квалифицирано като такова по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗДвП, във връзка с чл. 8, ал. 5, пр. 1, чл. 14, ал. 3, пр. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 2 от Наредба № 11/2001 г.

Съставеният АУАН е връчен лично на Д. Б. Х., който го е подписал без възражения. В предвидения от закона срок не е депозирано възражение срещу АУАН.

Въз основа на АУАН, от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ е издадено процесното НП № 7924/02.11.2022 г., с което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 1 ЗДвП за нарушение на разпоредбите на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП, във вр. с чл. 8, ал. 5, пр. 1, чл. 14, ал. 3, пр. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 2 от Наредба № 11/2001 г., на Д. Б. Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв.

НП е връчено на Д. Х. на 10.11.2022 г.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да измени НП като намали размера на наложеното наказание от 600 лева на 500 лева, СРС е приел, че от обективна страна по делото безспорно е установено извършване на нарушение от страна на касатора, при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като същите са издадени от компетентен орган. По отношение на индивидуализацията на наказанието въззивният съд е приел, че доколкото не се констатира наличие на отегчаващи отговорността обстоятелства, налагането на наказание над законоустановения минимум е необосновано, което е основание за намаляване размера на наложената глоба.

Решението е правилно.

Неоснователни са възраженията за липса на компетентност на АНО да налага наказания за нарушения по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП във вр. чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 167, ал. 3 ЗДвП службите за контрол, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя извън населените места, контролират състоянието и изправността на пътната настилка, пътните съоръжения, средствата за сигнализация и маркировка. Общата маса, осовото натоварване и габаритните размери на ППС се контролират от длъжностни лица на Агенция „Митници“ и на АПИ с оглед правилната експлоатация на пътищата и предпазването им от разрушаване. Агенция „Митници“ осъществява контрол върху превозвачите и контролира спазването на маршрутите от превозвачите, влизаци и излизаци от страната. Сред длъжностните лица, посочени в чл. 167, ал. 3, изр. второ ЗДвП, които осъществяват контрол върху общата маса, осовото натоварване и габаритните размери на ППС не са посочени служителите на ИА „Автомобилна администрация“. Материалната компетентност на длъжностните лица да съставят АУАН е разграничена по следния начин: нормативна, при която овластяването на актосъставителя следва изрична разпоредба на законов или подзаконов нормативен акт (чл. 37, ал. 1, б. „а“ ЗАНН) и оперативна – при която овластяването следва от изричното волеизявление на ръководителите на ведомствата, организациите и др., на които е възложено приложението и контролът по приложението на съответните нормативни актове (чл. 37, ал. 1, б. „б“ ЗАНН). В случая изрично с нормативния акт са

посочени длъжностните лица, разполагащи с компетентност да установяват нарушения съгласно чл. 167, ал. 3, изр. второ ЗДвП.

Следва да се посочи, че в глава пета от ЗДвП са разпределени функциите на контрол на обществените отношения, регулирани с този закон, между различни държавни ведомства. С разпоредбата на чл. 166, ал. 1 ЗДвП е определен контролният обхват на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията чрез ИА „Автомобилна администрация“. В същия обаче не е включен контрол за натоварването на ос. Действително, съгласно чл. 166, ал. 2, т. 8 ЗДвП тези служби имат право да ползват технически средства за измерване на размерите, масата или натоварването на ос и за проверка на техническата изправност на превозните средства, предназначени за обществен превоз или за превоз за собствена сметка на пътници и товари, както и за проверка на обезопасяването на превозваните товари. Ползването на тези средства обаче не означава, че на тези служби е предоставен контрол за установяване на нарушения по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗДвП, доколкото в същия закон изрично този контрол е предоставен на други служби, а именно на Агенция „Митници“ и на АПИ.

Предвид изложеното, компетентността на органите за установяване на нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП и налагане на наказание по чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. 1 ЗДвП се извежда от контролните правомощия на органите по чл. 167, ал. 3, изр. 2 и чл. 170 във вр. чл. 189, ал. 2 ЗДвП. По силата на препращането от чл. 189, ал. 14 ЗДвП, приложими са и общите правила по чл. 37, ал. 1, б. „б“ ЗАНН и чл. 47, ал. 1, б. „а“ във вр. с ал. 2 ЗАНН. Компетентността на актосъставителя и АНО в случая е налична с оглед приетите по делото заповеди на председателя на управителния съвет на АПИ № РД-11-246/31.03.2022 г. и № РД-11-247/31.03.2022 г.

Деянито е правилно квалифицирано като нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП във вр. с чл. 8, ал. 5, предл. 1, чл. 14, ал. 3, предл. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 2 от Наредба № 11/2001 г., тъй като е установено, че параметрите на ППС, имащо характеристиките на извънгабаритно по смисъла на чл. 2, вр. §1, т. 1 ДР на Наредба № 11/2001 г., превишават максимално допустимите норми по раздел II от Наредба № 11/2001 г., като при установеното превишаване, не е представен документ за заплащане на дължимата такса съгласно чл. 14, ал. 3, предл. 1 от Наредба № 11/2001 г. Дадената правна квалификация съответства на фактическото описание на нарушението. Предвид изложеното, не е налице твърденият в касационната жалба порок на НП и не е накърнена възможността на санкционираното лице да разбере за какво точно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Неоснователни са и наведените в касационната жалба възражения за неправилна правна квалификация на нарушението, доколкото същото било такова по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП, вр. чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001 г. Разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП предвижда, че за дейности от специалното ползване на пътищата се забранява движението на извънгабаритни и тежки ППС без разрешение. Разрешението се издава по реда, указан с Раздел IV от Наредба № 11/2001 г. „Специалното ползване на пътищата“ е дефинирано с §1, т. 8 ДР на ЗП, като използване на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и

надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя от други лица.

Разрешителното, което се изисква по чл. 26 ЗП, е различно от разрешителните, които се издават по чл. 177, ал. 3 ЗДвП във връзка с разпоредбите на Наредба № 11/2001 г. Съобразно чл. 18, ал. 5 ЗП специалното ползване на пътищата се извършва при условия и по ред, определени с наредба на МС – Наредба за специално ползване на пътищата, приета с ПМС № 179/04.07.2001 г. Според §2 ПЗР на тази наредба специалното ползване на пътищата чрез превозване на тежки и извънгабаритни товари се извършва при условията и по реда на наредбата по чл. 139. В процесния случай обаче административнонаказателната отговорност не е ангажирана за превозването на тежък или извънгабаритен товар в условията на специално ползване на пътищата (§1, т. 8 ДР ЗП), а за движение на ППС, на което измерената дължина е 17.00м, при максимално допустима дължина 16.50 м.

Установеният ред за управление на МПС с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството по чл. 177, ал. 3 ЗДвП, е редът, предвиден с Наредба № 11/2001 г. и именно тази наредба определя допустимите размери, маса и натоварване на ос на категориите ППС и техните ремаркета. При това положение, управлението на ППС с размери, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, без да се спазва установеният за това ред (каквото е процесният случай), се санкционира на основание чл. 177, ал. 3, вр. чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП, но не и на основание чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП.

При тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение № 1047 от 02.03.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 15199/2022 г. на СРС, 109 състав, е правилно на основание чл. 348 НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК, следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 АПК.

При този изход на спора, в полза на ответника по касация се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1047 от 02.03.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 15199/2022 г. на СРС, 109 състав.

ОСЪЖДА Д. Б. Х., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

